

РИДАХТУРСЬКЕ

Current mood: awake
Current music: We Will Rock You

Пафос набрид, від пафосу нудить. І те, що від пафосу нудить – теж набридло. Грошей нема – це гидко. Гроші починають закінчуватися і закінчують починатися – топос махінацій зі стипендією. Люди приходять в наше життя, ідуть і не повертаються. Роки ідуть, ідуть і не повертаються. І все вже не те, і ми вже не ті... В контексті такої зимової депресії скинути когось із постаменту іронічним ломом – насолода, чи то в бартівському, чи то в садівському розумінні. Цей номер газети відображає загальні настрої в суспільстві: кажуть, в Києві ліквідують пам'ятники Леніну (може, доберуться ще й до чекістів на Либідській?).

Єдине, що скидати з постаменту не наважуємося – це его, пафосне, депресивне, нарцисичне, его, що надихає писати, любити, творити. От я, наприклад... Вчетверте пишу слово від ридахтура... Скажу вам, любі читачі, мене проперло, мені сподобалося. Відчуваю себе солідною, мудрою і досвідченою. І знаю, що не варто. Бо число «Оффтопу» - лише четверте, і мій нарцисизм, очевидно, ще прогресуватиме.

Керрол

ПРОБЛЕМА АВТОРА

Біном молодости – у самій генетичній природі явища: у цей час відбувається перебудова організму, пришвидшення одних біохімічних процесів та уповільнення інших: якісь білки вже ми не можемо засвоювати, а якихось елементів потребуємо набагато більше. (...) Молодь як субкультура певною мірою відокремлена від суспільства, її соціальне життя проходить лише всередині групи у спілкуванні з належними до системи. Усередині такої групи молода людина не має каналів зв'язку з рештою світу.

Подивіться який я талановитий, подивіться які у мене глибокі думки, подивіться який я ерудований, я називаю свої твори психологічними термінами, а їх наповнюю непересічними історичними фактами. А як я красиво і тонко бавлюся метафорами і іроніями. А які я глибокі і багатомірні висновки роблю. Любіть мене! Я пі***-графоман і скоро напишу нову книгу!"

Ліричний відступ на тему постмодерну - усе, що не робиться, вже було зроблено до нас. І стосовно цього, це дійсно в прямому смислі. Дивне відчуття: бачити, що твої ідеї цього були розвинуті в повноцінний проект ще двадцять років тому.

Коти, я знаю вас. Я вивчив вас на людях!..

ГЛАС ПІВНЯ

**Old people?!
On my internetz?**

Кароче, блукаючи просторами нині убого і занудного, проданого руцкем ЖЖ я натрапив на рожу якогось сорокалітнього чмиря. Помітив я його тільки тому, що на юзерпикі той вліпив власну фотку.

Приблизний його портрет: одягнений в потертий сіро-коричневий піджак, вуйко із непривабливою посмішкою, який після 5 чарки почне заводити співи «На коня, на коня, на коня». І тут такий експонат опиняється в ЖЖ. Зріла досвідчена особа пройшла б повз цю мутну знебарвлену туфту, а я поліз брать на кісу в каменці. Після трьох коментів (в ході яких карпатський highlander навіть показав мені пару lolcatz), сабж був посланий... так, саме туди. Впевнений, більшість із вас, прочитавши ці рядки, миттєво запустили в своєму мозку trigger упередженого ставлення до автора: «what a childish and immature thing to do». Сам автор цілком згідний з цим і переконаний, що інтернет – це місце прошляпування часу, який можна було використати на щось корисніше. Тим не менше, якщо в цьому світі існує Бог, або флайінг спагетті монста, вони мене покарають. І за гаєння часу і за матюки старшим. А поки що я хочу поматюкати взрослих дальше. Basically, всі ці поци за тридцять мене не хвилюють аніскілечки, особливо в нашій країні. Це невідома мені загадкова раса, яка характеризується сповіданням культу споглядання телевізора на дивані, споживання алкоголю в великих кількостях і повторювання мантри «Вот прі саюзє» і причащенням релігійною стравою «Олів'є». Як бачите, це дуже дивні і незрозумілі істоти. Але в цілому я нічого проти них не маю, as long as they don't go to the internetz. Серйозно, що вони там забули? Livejournal – сайт створений для всякого мережевого підліткового ексгібіціонізму... як власне і будь-яка хоч трохи інтерактивна сторінка в інтернеті. З того моменту як у вас веббраузер відкритий без конкретної мети – you're just killing time, having fun. В усьому цьому вареві постів про «патусілі там-та», «павіселі тут-то», «лол» раптом з'являється хтось із роком народження, що починається на 196. З'являється і отримує відрядження в пекло. Because it's how internet haet machine works. Особисто я не особливо розумію що може робити у всяких ком'юніті й соціальних мережах нормальна людина. Всі, на кого я натрапив, – це або якісь low-paid гуманітарії або просто lifetime losers. Але якщо акаунт в так званому «ЖЖ» зареєструє ваш тато – не сумнівайтесь, он будет послан. Хоча in case of emergency я б радив вжити запобіжних засобів і поговорити з батьками – щось тут явно негаразд... Do I feel guilty for such behavior? No – всілякі автори нудних соціологічних блогів можуть скільки завгодно розмірковувати про internet ethics та social impact wikipedia did on the internet. Як людина, яка відкрила для себе порнуху через інтернет, можу сказати, що це все повний crap і bullshit. Соціальних норм в мережі не було і навряд чи буде. Це навіть не про неповагу до старших, there is no respect here at all, просто коли ви логінетесь, завжди майте на увазі, що вас можуть послати. Yes, and according to the rule #34 there is porn on you, your mom and your dad on the internetz.

P.S. Багато хто запитає: -а що ти будеш робити, коли ти сам перетворишся на 40-літнього поца? – ХЗ, коли мені буде 40 років, тоді і поговоримо.

Dereks

GUEST STAR

Я працюю у відділі відновлення інформації на цифрових носіях. Робота, знаєш, не з легких: іноді клієнти вимагають реанімувати дані з пристроїв, що у вогні горіли.

Одного разу таке трапилось... Прийшла до нас моло-денька вдова якогось знаного журналіста. Принесла вона його ноут, аби ми його розблокували – конче їй треба було скачати звідти якісь відеозаписи. Ми-то діло зробили, а вона на радощах машинку не забрала. Минув місяць, – і ми

вирішили, що можемо трохи порушити конфіденційність. Надибали там таку штуку, що нас дуже... схвилювала чи що? Там був від-сканений лист якогось мужика до його товариша, а в листі йшлося про ІРЕНУ КАРПУ!

Ось той лист, щоправда я його трохи скоротив (опустив кілька перших абзаців, що не стосувалися Ірени):

Добрий день, шановний мій товаришу, Дмитре Васильовичу!

Одразу ж хотів би перепросити за цей свій нескромний лист. Але сподіваюся, що Ви зрозумієте мене й підтримаєте, як старший товариш.

(Тут мало бути ще три абзаци)

Дмитре Васильовичу, минуло вже майже десять років, відколи я відчув одне з найсильніших емоційних потрясінь у моєму житті. З того часу я не маю того блаженного спокою, який мені вже слід було б мати, з огляду на мої роки та сімейний стан... Ви, мабуть, пам'ятаєте, я вже колись розповідав про свою роботу в приймальній комісії у Національному лінгвістичному університеті... Але тоді я не розказав Вам найголовнішого. Хочу нині сповідатись перед Вами, любий мій Дмитре Васильовичу.

Того дня було особливо спекотно, проте абітурієнти були вдягнені дуже скромно, окрім однієї. Саме про неї я і хочу Вам розповісти.

Ви ж знаєте, як мене завжди глибоко обурювала вульгарність, нескромність, нерафінованість. А ця молода дівчина була просто втіленням усього того, проти чого все життя постава-ло все моє ество. Її з усвідомленням цього я, тим не менш, відчув якесь тріпотіння в грудях, незвідані досі відчуття пробудилися в мені так невчасно. Вона розповідала щось про розділо-ві знаки в складному реченні, а я ловив кожен порух її повних вуст. Щоразу як вона вимовля-ла «кома», я готовий був впасти в летаргічний сон. На лабіалізованій «о» її вуста так звабли-во вигиналися, що я боявся, аби тремтіння пальців не виказало думок. Знаєте, я тоді прига-дав Вашого вірша:

Я бачив тебе сьогодні Між дівчатками з п'ятого класу. Ти така ж, як вони: Тонесенька стебеліна, Навколо якої скакалка Гуде, мов пропелер...

Вона була набагато тендітнішою за своїх конкуренток. А спідничка на ній була така коротенька. І справді, як на п'ятикласницю. Але із такою тендітною зовнішністю вона смішно намагалася виглядати дорослішою, досвідченішою: тендітними пальчиками гладила свої ноги трохи нервово, випинала принади й намагалася дивитися якомога нахабніше... Моє ество пробудилося од її поглядів, хотілося згребти її міцно, обхопити, притискати, обіймати, пестити її тіло руками, вустами... Солодка мука стискала моє нутро. Вона теж трохи нервувала, мабуть, відчула мої чоловічі флюїди. В якусь мить навіть золотисті волосинки на її руках піднялися, вона напрулася, наче струна. Так захотілося торкнутися її, аби вона забриніла пристрасною мелодією бажання. Її підпідкова епатажність, що драгувала раніше в інших, тоді просто звела з розуму. Коли я зрозумів, що відповідь її скінчено, мені будь-якою ціною закортіло продовжити наше спілкування. Навіть коли інші члени комісії були вдоволені, я ще ставив додаткові питання чи не з усіх галузей знань, а вона з дитячим тремтінням відповідала мені. Дивовижне поєднання в її голосі невпевненості та зухвалості, в її погляді – байдужості та магнетизму... Складалося враження, що ця маленька дівчинка знає, що треба чоловікам. Я допитував її з азартом, навіть не дослухаючись до відповідей, аж поки мене не спинив голова комісії. Мої руки спітніли до такої міри, що ручка вислизнула з рук, коли я виводив у відомості «Відмінно». Ручка впала просто їй під ноги. Зграбним рухом вона підняла її, коли я брав ручку з іще дитячої ніжної руки, по моєму тілу пройшов електричний заряд. Я торкнув-ся тіла цієї маленької жінки...

Ви знаєте, можливо, я б не згадував тепер тої події. Проте зараз я часто бачу її. На шпальтах журналів, просто в Інтернеті перетинаємося. Вона тепер скандальна молодіжна письменниця – Ірена Карпа. Ірочка моя. Щоразу я пригадую події того дня. Кожен порух мо-го ества закарбувався в мою пам'ять. Нещодавно бачив її фотографії в чоловічому журналі. Ті ж самі соковиті вуста, магнетичні очі, тендітне тіло... Нагадався мені тоді Ваш вірш:

Скинь одежу свою, Увійди В річку рук моїх – Уже літо, Від джерела аж до моря Замліває ріка, а над нею Заметіль сонця шумить.

Як до мудреця звертаюся до Вас, пане Дмитре. Розрадьте моє змучене пристрасно серце.

12.11.2006

Щиро Ваш, Микола Жулинський

Я оце думаю, як цим листом скористатися. Що порадиш? По-моєму, це бомба.

Білява Омг

КОГУТИ НА ЯЙЦЯХ

Вміння кла-сифікувати чолові-ків за костюмами на-лежить до основних навичок порядної панни.

Найпросунутіші звертають увагу на взуття – і вражають розлогими коментарями з цього приводу. Попри те, що зовнішність – не головне, особливо в могилянському дискурсі, вона доволі промовиста, бо інформує панну про вдачу, статус і рівень розвитку чоловіка.

На жаль, у КМА не вручають сертифікат «шляхетної панянки» як додаток до диплому, тож курси крою, шитва, виховання дітей і мужчин необхідно вивчати самотужки.

Оскільки Альма-матер не подбала про цей аспект гуманітарного розвитку, то на туфлі я дивитися забуваю. Я звертаю увагу на сорочки – і це стало невід'ємним елементом мого могилянського буття ще з абітурієнтської доби.

... Він став першим побаченим мною могилянським чоловіком. Його сорочка гавай-стайл була жовтою – і десь тут закорінене пояснення того, чому попри нелюбов до гавайських сорочок досить спокійно реаую саме на цей відтінок.

Наступного разу я побачила Його в сорочці рожевій. Не знаю, чи означало то насиченість мріями й сподіваннями, – але світогляд мій вибухнув, і я вже не сахалася дівчаток у модному тоді яскраво-рожевому вбранні.

Потім кар'єра Його пішла в гору. На доленосне голосування Він вдягнув ніжно-рожеву кошулю – і це подіяло: настільки, що варто було б закохатися в Нього ще й через це.

А потім почалося... Сорочки змінювалися калейдоскопічно. Червона, зелена, рожева, блакитна, синя... Ми деколи перетиналися в коридорах Академії – і кожна з тих миттєвих зустрічей була несхожою на попередню. Індикатором ставала сорочка, щоразу інша.

Але якось Він з'явився у білій – і уламки дівочого серця склеїлися до купи. Він виявився таким, як усі.

Відтоді в мене є заповітна мрія: впровадити авторський курс про сорочки, туфлі й чоловіків – із застосуванням, звісно ж, герменевтичного аналізу. Це стало би доповненням до вищої філологічної – бо хто ж навчить панну жити, як не рідна Академія?...

Cellar

Для флуду:
offtop@gmail.com

Інтерактив: <http://offtop.livejournal.com/>

Кореляція поглядів редакції з виявами свідомості та підсвідомості авторів є ситуативною.